

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Noticias y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

Un castell de cartes

A'l vibrar *La corda sensible* 'l Sr. Colom Escoda, de Reus, va *fujir per la tangent*.

Aixís s'apressura á declararho ell mateix, no sé pas si ab sorna ó sense.

Lo cert es que ho declara.

Mes ab una activitat extraordinaria que l'hòra y m'hòra, perque demostra que ja esperaba 'l mèu darrer article ben armat de paper y ploma.

No obstant, la precipitació 'l perjudica, y fa bo aquell ditxo castellá: «*nunca segundas partes fueron buenas.*»

En efecte, l'article de 'l diumenje, suscrit pe 'l Sr. Colom y publicat en *Lo Somatent*, és una desgracia y una llástima.

Desgracia, perque denota atorollament en son autor.

Llástima, perque aquèl val mes de lò que semblant escrit deixa entrevéurer.

¡Mirin que hi ha allí afirmacions incomprensibles; y de no sèr aixís, fería que ho siguessin las anteriorment fètas pe 'l propi Sr. Colom!

Cotejem unas y altrás.

Deya 'l Sr. Colom lo día 19:

«... 'ls catalanistas de acció són uns fanátichs que tot lo mes que CONSEGUIREM és conduhir,» etz.

Y mes avall:

«... SEGUIM NOSALTRES en lo fanatisme de voler tot lò que volem» etz.

Vè 'l número de 'l día 23 y en ell escriu:

«... nego que entre 'ls fanátichs me coloquès, y entro de plé,» etz.

Mes memoria, senyor mèu, ó mes cúas de pansa... ó mes serenitat... ó menos atorollament: trihi lo que vulga.

Lo día 19, referintse á mí, escriguè que jo fins me felicitaba de que «la prensa seria de 'l Principat, que encara que escrita en castellá pènsa en catalá, enmudís devant la arbitraria suspensió de *La Renaixensa* y *Lo Regionalista*,» etz.

Es dir, aquí ell confessa, convè y reconeix un fet

concret: lo de 'l silenci de la prensa seria de 'l Principat escrita en castellá per escriptors de pensa catalana.

Donchs bè: 'l día 23 en son flamant article que contesto, afirma que no ho va reconéixer.

Coteji 'ls dos parers de 'l Sr. Colom qualsevol aficionat á las cavilacions ó geroglífichs.

¡Llástima de tinta empleada en desdirse un día de lo dit dos días avants!

Li aconsello que escrigui ab llapis, que aixís podrà esborrar ó variar lo que vulga no haver dit devant de 'l públich.

Després afejeix que no cal ingeni per' desfer la certesa de que sían una comedia las assembleas anyals catalanistas.

No, no 'n cal; pero calen fets y probas.

¿Vól desferla 'l Sr. Colom aquella certesa que ell no desfá?

Li donaré un medi, si be no respecte á 'l passat, sino a'l pervíndrer: procurar que si se n'organisa algun' altra, se hi admetin delegats que vagin á discutir de vritat, sense posarse de acort ab *La Lliga*, ni ab ningú que no lligui.

Si ho logra, li asseguro que hi acudirà algú que, de continuar com fins ara, no s'hi deixarà pas véurer.

Fá móltras tortas probant de desfer lo fet de que alguns colocan Catalunya fora d'Espanya, y vól indagar si això 's diu considerant á Espanya com Estat ó com Nació.

Considériho com vulga, amich mèu, sempre aquell que digui CATALUNYA TINGUÉ VÍA FÉRREA AVANS QUE 'N TINGUÉS ESPANYA, colocará á Catalunya fóra de Espanya, tant si califica á aquèsta de Estat com de Nació; paig si be vosté diu que considerantlas á las dos com á nacions, per' distingirlas se necessita la separació, això no és vritat desde 'l moment que comprenentse dins de la nació espanyola tots los territoris que fórman cada regió—ó nació si vól—emplassada en los límits de la península ibérica, tots ells ó sia totas y cada una de las nacions petites components de la Nació espanyola tan gran en extensió com totas juntas, están dintre de Espanya y no están fora.

La única que n' és fora és Portugal, y aqueixa si que, com n' és fóra, no forma part d' Espanya.

No hi dongui voltas.

Confessa 'l Sr. Colom, si be ab *distingos*, que 'ls Coros de 'n Clavé han lograt simpatias pèra 'ls catalanistas; pero que això ha sigut «en regions germanas, allí ahont també s' hi acarician las regeneradoras ideas de patrias oprimidas.»

No és tal com diu mon estimat articulista de Reus: los coristas de 'n Clavé, en mes de una ocasió han passejat triuñant la barretina per tots los indrets de Madrit, de la vila ahont está encarnat lo centralisme, d' allí ahont no s' acarician aquellas ideas regeneradoras.

No crech que 'l Sr. Colóm negui aquet fet.

Vol fèr créuer que á 'l Teatro catalá no l' ha mort cap autor.

Jo rebato aqueixa afirmació gratuita, porque—y dispensi la petulancia si n' hi troba—no puch voler passar per ignorant en aquet punt.

L' han mort certs autors, los principals d' avuy; aquells que l' han desviat de son camí ab comedias exóticas, xabacanas y sense mérit, ab produccions modernistas, renyidas ab las costums y 'l gust de nostre públich, ab dramas filosófichs y cosmopolitas, y ab tragedias de bons ingenis portant tendencias anticatalanistas y antisociales.

Avans los éxits eran franchs, porque las obras eran sobre las taulas encarnació de 'l esperit catalá: avuy casi tots són ficticis y fets d' encárrech per amichs de 'ls autors ó de la empresa, y per 'xò no duran.

Vegi si va durar *La festa del blat*: repari 'l gran éxit de *Terra baixa* que, obtenint atronadors aplausos, a'l faltarhi 'ls amichs no hi ha hagut ni tants aplausos ni diners per carencia d' espectadors.

Lo públich que avuy va a 'ls estrenos catalans, és com lo que va á las assembleas, fet d' encárrech, triat, escullit.

Per aquesta rahò ni 'l soroll de 'ls aplausos ni 'l de la prensa salvan l' éxit de las comedias teatrals, ni tampoch lo de las comedias catalanistas de cad' any.

Pèra 'l Sr. Colom no fá falta que 'l catalá s' ensenyi a'l costat de 'l castellá. Pèra m'í sí; això va á gustos.

Vaig á acabar fent á la prensa de Catalunya 'l favor de que la crech mereixedora; porque no crech que li correspongui l' improperi que li aplica 'l senyor Francesch á l' assegurar, com assegura, que «á Catalunya això de la prensa és monopoli explotat únicament pe'ls cacichs de 'ls partits, que esperan las actas de representants de 'ls pobles».

Parlin los periódichs tots en sò de protesta, Lo Teatro Catalá 'l primer.

No hi passem per semblant baixesa; no tenim miras tan petites: escribim ab convicció ferma: no som pagats ni estem á son de cap senyor; y com pensem que en general la prensa catalana obeheix á impuls d' amor á la patra, voldríam que desde 'ls periódichs *La Renaixensa*, *Lo Regionalista* y *Lo Somatent* fins a'l de menos significació entre 'ls catalanistas, y desde 'l *Diario de Barcelona* a'l mes petit de 'ls que aquí en castellá s' escriuhen, protestessin de la atrevida y temeraria afirmació de 'l Sr. Colom.

¿Què ho sab potser per experiència lo que assegura lo Sr. Colom?

Allavoras sí que sería inútil tota polémica ab ell.

Espero la resposta; y no s' excusi ab lo Govern ni ab lo fiscal de imprenta, porque á Reus no hi ha suspensió de garantias, y per lo tant allí és lliure 'l camp de las ideas pèr fèr castells de cartas mes ben fets

que 'l engiponat darrerament pe'l Sr. Colom, lo qual ha caigut á una sola bufada de aquet pobre polemista

P. DE R.

Revisia teatral

Novedats.—Ab *Nuestra Señora de París* y *Artús* ha passat la setmana.

S' han celebrat dos beneficis: dissapte passat lo de 'l Mtre. Giró y dimars lo de 'l director d' orquesta Perez Cabrero.

En lo de 'l primer se feren sentir la sinfonia de la ópera espanyola *El sombrero de tres picos* y 'ls baylables de *Il Renegatto*, las dos de 'l beneficiat.

De cop y volta s' hi descubreix la experta má de 'l mestre en lo maneig de l' orquesta y coneixedor de 'ls bons efectes.

En nostre concepte 'ls baylables acusan superior inspiració y expontancitat en lo desarrollo que en *El sombrero de tres picos*

Ab composicions com aquestas poden apendre 'ls joves músichs cóm y de quina manera s' escriu l' orquesta.

—En lo benefici de 'l intelligent y actiu mestre director Perez Cabrero, tingué l' acert de fernos sentir la inspirada *Sinfonia mortisca* de Chapí, obra en que son autor hi abocá á carretadas lo fruyt de sa inspiració privilegiada.

Com passa ab las obras de 'l autor de 'l *El Rey que rabió*, entussiasma á 'l públich, apagant l' últim acord forta tronada d' aplausos.

La encantadora melodia de 'l mestre Candi, titulada: *¡Volem!* fou interpretada ab tanta delicadesa y sentiment per la Srta. Perez Cabrero, que duptem hi hagi qui pugni arrancar d' aquellas notas mes poesia que ella.

Per últim s' executá 'l wals, de 'l beneficiat, titulat: *El Sueño*.

Fou objecte lo reputat y aplaudit mestre, de verdaderas probas de carinyo, sentli entregats per sos amichs y admiradors valiosos y artístichs regalos.

Eldorado.—La presentació en aquest teatro després d' una llarga ausencia, de 'l popular actor Julio Ruiz ompli la sala com un ou.

A la surtida á las taulas, fou saludat ab una salva de aplausos.

Durant lo transcurs de la funció 's repetiren, demostrant lo be que ho fa y las molts simpatias que entre 'l públich conta.

En *Los Trasnachedores* vingué 'l diluvi. Pera ferse cárrech de lo que és en Ruiz fent certs papers, s' ha de véuer: no 's pot demanar mes.

¡Llástima que sols dongui tres funcions!

Secció de Montepíos

INTERPRETACIÓ DE UN ARTICLE

(Acabament)

Ampliant los comentaris fets en nostre número de'l día 9 de'l corrent, respecte á un acort prèns en junta general de'l montepío *La Virgen de las Mercedes*, debem manifestar que no és possible compèndrer los motius que pót tenir una Junta directiva que sostè y defensa un acort prèns per ella, y luego no 's facilitan los medis pèra que aquell siga conegut de tots los associats.

Sembla que la deferencia que 'l Sr. President de dit monte tè á sos consocis no és tanta com deuria ésser, sens dupte per no tenir present que se és president per-

que 'ls associats li confereixen la seva representació en la confiança de que seran atesos quant demanin alguna cosa de interès general.

Continuarem omittint noms, perquè no 's cregui que aprofitem ocasió pera molestar a personas digníssimes y que 'ns mereixen consideració; pero no las fem francas de que puguin equivocar-se, y per créuer que *dient lo pecat pero no 'l pecador*, és menos fácil agriar un assumpto y mes possible compèndrer un erro.

Quant una Directiva obra, déu créuer que ho fá be pera tothom, may per excepció, y si t'è convicció déu procurar que 'ls altres segueixin sa obra comensada, tota vegada que lo que són melloras, tothom las coneix y tothom las vol. Sentat aquest axioma, ¿què hi veyia ab lo fet per la Junta directiva, l'individu de ella, que accidentalment presidi una part de la Junta general, quant en la discussió se li escapá la frase de que, «ó se aproba ba lo fet per la Directiva, ó que se dongués á aqueixa un vót de censura?»

¿No és veritat que sembla molt ample aqueix modo de resódrer? ¿No és veritat què sembla molt estret? Donchs semblant ampla ó estret, los socios que alternaban en la discussió varen rebutjar l'oferiment, ja que solsament se discutia si lo fet per la Directiva debía quedar com un cas aïslat, ó si debía sentar jurisprudencia, per poguerse véuer mes imparcialitat. De las explicacions donadas, lo senyor president accidental va retirar las paraulas que en forma de proposició havla dit, ja que veyia que la discussió no anaba encaminada á censuras, y que per lo tant se convencé de que anaba equivocant.

¿No és veritat que és molta atenció y bon zel per part de 'ls que desitjan que tots los socios de l' montepío de *La Virgen de las Mercedes* tingan iguals ventatjas, y que ni per somni volen atacar á cap personalitat?

En vista, donchs, de'l modo com se resolgué l'incident, ja que en concret varen quedar las cosas com avans eran, ó sigui, resódrer los assumptos de carácter de'l que 'ns ocupa, segons lo criteri de las Directivas, posteriorment, un soci demaná una nota de 'ls noms y domicilis de 'ls associats, ó que se li facilités tréuerla, ab l'intent de que aquells que no assistiren á la Junta general tinguessen coneixement de lo que 's va acordar, y poguessen un altre dia que 'ls convingués, tenir antecedents a'l tractarse de un assumpto igual; pero lo senyor Director, creyent tal vegada que si los socios anaren á passeig ó tenian ocupacions que no 'ls permeteren assistir á la junta, no era d' ell la culpa, sobrava tanta molestia. Sobrant ó faltant, creyem que tót soci de una associació, ja que 'l reglament no ho priva, t'è dret si ho demana ab fonament, saber ahont viuen sos consocios. Aixís ho entenem, y aixís ho diem, p'è ésser un de nostres ideals, lo perfeccionament de las societats de socorro mutuo.

UNA NOVA ÓPERA ESPANYOLA

Ab lo títol de *Artús* s' ha estrenat á Novegats la darrea obra dramátich musical, qual lletra és de D. Sebastiá Trullol y Plana, 'sent la música de D. Amadeo Vives.

Lo treball de 'l Sr. Trullol és molt deficient y no respon á las necessitats de la lírica.

Fins corra frech á frech de lo immoral.

Los personatjes se mouhen dintre d' exajerat convencionalisme. No tenen relléu. Las passions converjeixen á un sol desitj. Encara que algún d' ells digui que si l'ánima pecá la materia resta pura, és l' amor, y no ideal, lo sentiment que 'ls alenta.

Genoveva, esposa d' Artús, és infiel á aquest per' estimar á son criat Lancelote. Aquest la correspon.

Lo protagonista és infiel á sa esposa per' estimar á Guendolén de qual amor nasqué Gynetha.

Quatre personatjes; quatre criminals. Una sola víctima inocenta.

En lo transcurs de l' obra s' desenvolupen escenas incomprendibles, carregadas de monotonia, llargas en excés. Un marit que ha faltat, troba á sa muller infraganti de adulteri, y, porque aixís li vé en ganas, li confessa també sa infidelitat.

Es veritat que 'ls personatjes son ideals, no pensen ni senten com nosaltres; pero 'ls fets no ho resultan: senten l' amor y d' aquest ne surt Gynetha.

En la carencia de variats sentiments y d' encontradas passions, faltanhi la natural é indispensable lluyta que resulta de l' esclat d' oposats fins, tenia 'l músich que trobarse 'l terreno treballat pera caurer en lo pesat y monótono.

Tots cantan en igual tó; á 'l mateix compás, á 'l unísono.

Es ben cert que 'l llibretista, valentse de la índole de son treball, fa compareixer á Artús en lo encantat castell de Thérkel, hont habita Guendolén, sa favorita, rodejat d' un aixam de hadas que 'l festejan ab balls, cants y flors, donant, aixís, certa amenitat á l' obra y motiu á que 'l compositor nos presenti altre género de música.

No direm res de 'l torneig perquè no resulta. Ab tot y aquests detalls l' obra és pesada, lánquida, monótona.

Lo jove músich, Sr. Vives, que sols s' havia donat á conèixer per algunas cansons de nostra terra, mitjanament armonisadas per' veus solas, ha intentat donar fé de sa filiació artística y demostrar la poderosa forsa de sa valenta y precós imaginació, donantnos un' obra ab quatre actes.

Per' aixó ha estudiat á Wagner en las obras mes conegudas; ha llegit sa miraculosa manera de tractar l' orquesta en sas variadas combinacions; ha vist com s' ha de fer per' obtenir aquella sonoritat armónica, rodona, equilibrada que tots fassin un y, dintre aquesta unitat, se sentin tots distintament.

S' ha declarat wagnerista.

Pero á Wagner lo ha llejit, no ha après sa mágica manera d' orquestrar.

Aixís dona per resultat que quant menos un s' ho pensa, véu passar per l' escenari, sens previ anunci, algún personatge de 'l mestre alemany—de *Lohengrin* sobre tot—que 's presenta ab totas las galas que 'l sabi mestre hi posá.

Aquests són los raigs de sol que entran per l' estreta reixa de la original música del jove compositor.

Y aixís com de Wagner se 'n apropia trossos enters, no deixa en olvit obras de Meyerbeer, Donizetti y Breton, pera posar en la seva espurnas que 'ls recordin.

En música, lo mes fácil, és tenir ideas: costa poch escriurer planas y mes planas, omplint pentágramas y passant temps, ara en estridentas y aixordadoras sonoritats de 'l metall y després, de cop y volta, descendir á las notas mes profundas de 'l contrabaix; aquí fer una llarga successió d' acords dissonants en los quals desempenyin lo principal paper las trompas, fiscorns y tubas (mérit de doublé) y de moment, perquè sí, sens obehir á plan determinat ni á idea capital, enlayrá 'ls violins á las notas mes agudas fent un trémolo interminable.

Aixó és precisament lo que s' hi troba en la ópera de 'l jove compositor.

[Què vól dir sino, aquella llarga sinfonia en la que no hi ha ni una idea que tingui la suficient forsa conceptiva per' atraures l' atenció de 'l públich; sens desarrollo las melodias—pedra de toch hont s' aquilata 'l talent de 'l mestre—que no mes fa que iniciarlas; ab transicions de sonoritat que no obeheixen á altre objecte sino volguer ser modernista,—fent que á tot' hora domini 'l metall per' aixís tapar, algunas vegadas, deficiencias d' armonia; demostrant un desconeixement de 'l contrapunt y fins sas oportunas aplicacions!]

Aixó és, donchs, lo que á primera vista 's nóta en la sinfonia, y aquesta és la condició dominant en tota la obra.

Frases inspiradas, arranque de lirisme, esclat de passions, eróticas per encoratjadas lluytas sostingudas; expressió d' un desitj que enardeix l' esprit punteuant las cordas de 'l cor; lo somni d' una imatge que 'ns arroba l' ánima vislumbrant un món ignot envoltat de núvols de claror arrebolada; la tempestat de la deshonra, nunci precursor d' espantós cataclisme que pórtia aparellada la vindicació en la opinió pública, etc., etc., res d' aixó se hi troba en la obra de 'ls Srs. Trullol y Vives.

Y tota ella—dirán nostres lectors—és tan mansa, difusa, dolenta, faltada d' inspiració, que no mereixi un aplauso, quant no per altra cosa pe'l treball que implica l' escriurerla?

Si que 'l mereix; mes per la intenció que pe'l mérit real.

Entre las cosas que són mes dignas d' aplauso, hi ha la bellíssima cansó catalana que serveix de intermedí de 'l primer á 'l segon quadro de 'l tercer acte, per mes que 'l moviment de 'ls baixos nos fa recordar lo d' una obra de Gounod, y no sabé 'l per que s' hi encai-

xona, passant l'acció a Inglaterra, una melodia terrasana.

Pero aquí ve lo de 'l mestre. ¿Hont és lo desarrollo? Comensa la corda fentlo sentir, *piano*, per primera vegada. Lo reproduheix *fortissim* acompanyantlo 'l metall, y acaba *pianissim*, *morendo*, fentlo també la corda sens una diferenta modulació, sens un nou dissenyo, sens la mes petita variant.

Una cosa que dura cinch minuts pe'ls mérits de la petició ne dura quinze.

També s' aplaudeix lo que canta 'l trovador devant d' Artús. Nosaltres no hem sapigut veurehi la punta. ¿Ho ferá, potser, que coneixem de 'l mateix jove autor, una cansó titulada: *L' emigrant*?

En resum: *Artús* és una obra mancada d' inspiració original. L' orquesta está desequilibrada. Las veus tractadas ab desconeixement complet de lo que se las pot escriurer y de lò que dat son timbre 's pot esperar. Quedan casi sempre ofegadas per la excesiva sonoritat d' aquella, constituhint això un defecte.

Pero 'l jove músich no s' hi haurá fixar en lo que diuhen los tractats respecte 'l lloch de colocarlas en la partitura.

Las reglas allí posadas sols han servit per en Meyerbeer, Wagner, Beethoven, Gounod, Bizet y altres, y serveixen pèr en Saint-Saëns, Massanet, Verdi, Guiraud y altres, y tothom, menos pe'ls Sr. Vives.

Aquells escribian las veus entre la viola y 'l violoncello—aixís ho diuhen Berlioz y Guiraud en sos tractats de instrumentació;—pués lo jove autor de *Artús* las posa a las primeras ratllas de la partitura, això és, primer que la fusta.

L' execució, deficient lo primer dia ha millorat en los successius.

Qui mereix un calurós aplauso és lo mestre director Pérez Cabrero. Sa direcció salva l' obra.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Repertori de fora

Masnou, 18 de Maig.

Hem tingut funció teatral variada, ab la companyia de sarsuela de D. Francisco Periu y treballs especials de D. Claudi Rigol de qui haviam sentit elojis que són merescuts, com ho va demostrar ab la imitació Frégoli y a'l representar *Camaleonte* que li va valer una ovació, sobre tot en lo tipo de 'l Pare.

Ja pòt anar per tot aquet senyor, segur de l' éxit.

Las sarsuelas foren *Un debut* y *La hija del tambor mayor*, haventse lluhit las Sras. Sánchez y Olivé, y 'ls Srs. Periu, Vagué y Puig.—D. H.

Reunions particulars

HABANA.—La funció extraordinaria donada l' altre dissapte, va sèr a benefici de 'l jove aficionat D. Joan Pich.

Posaren en escena las comedias *El Censo*, *El prólogo de un drama*, *L' Espurna* y *La casa de fieras*, 'sent notablement desempenyadas per las Srtas. Pallerola y Biosca, y 'ls Srs. Pich, Sanz, Feliu, Alvarez y Laraich.—Jo.

MEFISTOFELES (*Gracia*).—Lo passat diumenge tinguerem lo gust de assistir a la funció inaugural de la temporada. La sarsuela escullida fou la de Arrieta *Marina*, que obtingué un conjunt, no mes que regular. De 'ls intérpretes hem de mencionar en primer lloch a'l barítono Sr. Odin que pòt dirse que fou l' héroe de la festa, per lo ben encaixat que estigué en lo personatge de *Roque*. L' auditori li tributá molts aplausos, en recompensa de son treball. La part de protagonista, confiada a la triple Srta. Circuns, fou cantada ab molta afinació; pero en lo declamar semblaba que hi anés a *preu fet*, y en alguna escena li notábam com si patís d' esperit, causa que la atribuhim a que 'l Sr. Casas que tenía a son càrrech lo paper de *Pascual*, estaba un poch espantat, y recitava 'ls versos ab tan poca expressió, que era capás de fer pérdrer l' ánimo a qualsevol.

També a 'l Sr. Ramisa, encarregat de la part de *Jorje*, hem de dirli que 'l trobàrem dasafinat en alguns passatjes: en altres bé. L' Sr. Cosme en lo *Capitá* dominaba 'l paper, y 'l que feya de *mariner* no 'n sabia un borrall. Lo coro en conjunt bé, en algún número insegur. Lo jóve pianista D. Amadeo Cristiá acompanyá l' obra *cristiana*ment... vull dir ab coneixement.—R. M.

Toalla FRINÈ

SERVLETTE FRINÉ

Son ús hermojeja 'l rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borro y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tesoro per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y l' escorbut.

Duració, de sis mesos a un any

● PREU: 3 PESSETAS ●

Se ven en todas las perfumerías, droguerías, quincallerías y farmacias

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

● JUAN AYÑÉ ●

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

~~~~~ Especialidad en pianos de alquiler. ~~~~~
Guitarras desde 5 pesetas.

NO MAS TIFUS NI GÁSTRICAS

LIQUIDO DIOFCORIDES (USO EXTERNO)

Este maravilloso líquido reduce en 24 horas, en un 50 por 100 la fiebre de dichas enfermedades, sin prescindir del tratamiento facultativo.

Depósito: Farmacia, Plaza de las Ollas, número 8, Barcelona.—Puntos de venta: Farmacias, calle de Santo Domingo, 22 y Mayor, 74, Gracia.—Prospectos gratis.—Frasco, pesetas 5.

A CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas idem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena a 20 pesetas, y de matrimonio, a 35. Sillas de regilla a 44 pesetas docena. Juegos de lavabo Viena mármol a 24, y gran surtido de muebles de todas clases a precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La gran Liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un sommier, un colchón, una cómoda con marmol, 6 sillas regilla, una mesa noche, un espejo, una mesa comedor, 6 sillas y un palanganero,

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona

Imp. Pujol y C.^a - Tallers, 45.—Barcelona